

Arrest

nr. 218 910 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 december 2016, verklaart er zich op 16 december 2016 vluchteling.

1.2. Op 13 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Akhonzada, dat ook Hada genoemd wordt, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U hebt er uw hele leven gewoond. U was twaalf jaar toen u asiel aanvraag in België, en dertien jaar ten tijde van uw gehoor op het CGVS.

Vijf of zes jaar geleden is uw vader omgekomen in een aanslag op de Kabulbank in Jalalabad. Hij was toevallig op dat moment in de buurt.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd u benaderd door een zekere M.S. toen u de koe aan het hoeden was. Hij bood u religieuze lessen aan, die u gretig accepteerde. Vanaf dan kwam M.S. u ongeveer twee keer per week onderrichten in de weide waar u uw koe liet grazen.

Twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, op een donderdag, werd u aangesproken door M.S. en enkele van zijn kompanen. U had uw avondgebed gedaan in de moskee en daarna yoghurt gekocht in de winkel. M.S. vroeg waar u vandaan kwam en waar u naartoe ging. Hij vroeg nog of uw vader nog in leven was, en of u de koran kende. Daarna zei hij dat u met hem mee moest komen om deel te nemen aan de jihad. Hij was immers lid van een sterke groep, Daesh (= Islamitische Staat, IS), zo zei hij. U werd bang en ging naar huis. M.S. stuurde twee van zijn kompanen mee, die u tot aan uw huis begeleidden. U vertelde alles aan uw moeder, die het op haar beurt aan uw oom van vaderskant vertelde. Ze besloten dat uw leven in gevaar was en dat u het land moest verlaten.

U vertrok rond twee uur 's morgens op zaterdagochtend. Dat was in saratan 1395 (= juni-juli 2016). Na een reis van ongeveer vijf maanden kwam u op 15 december 2016 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 16 hut of 16 jauza (slecht leesbaar) 1394 (= 6 maart 2016 of 6 juni 2015), uw schoolrapporten van graad één tot en met vier, uw vaders taskara, een document waarin het overlijden van uw vader bevestigd wordt door de dorpsouderen, en de enveloppe waarin uw documenten u toegestuurd werden vanuit Afghanistan.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u door Daesh gedwongen te worden deel te nemen aan de jihad.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw asielmotieven.

U zegt dat u ongeveer een jaar lang twee keer per week religieuze lessen kreeg van een zekere M.S. (CGVS, p. 12). Deze M.S. zou lid zijn van Daesh. Hij zou u op de donderdag voor uw vertrek hebben gezegd mee te gaan met hem om jihad te doen (CGVS, p. 13). Toch hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit gesproken over deze persoon, noch bij het invullen van de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (Minteh, p. 4), noch bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Dat u dit zelf aangeeft bij aanvang van het gehoor op het CGVS (CGVS, p.3), volstaat niet om deze inconsistentie volledig uit te klaren. Bovendien sprak u ook bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS aanvankelijk niet over deze M.S. maar stelt u gewoon dat 'iemand' u aansprak en vroeg om de Jihad te doen. Er werd u nochtans gevraagd om al uw asielmotieven bijzonder gedetailleerd uiteen te zetten (CGVS, p. 11). Daarop gewezen, zegt u dat er u niet gevraagd werd naar wie deze zaken tegen u zei. U herhaalt wat er op die bewuste donderdag tegen u gezegd zou zijn. U zou de naam van M.S. gezegd hebben toen er naar deze persoon gevraagd werd (CGVS, p. 17). Ook dit antwoord kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u M.S. niet eerder ter sprake bracht. U liet immers niet alleen na de naam te vermelden van de persoon die u aansprak om jihad te komen doen, maar liet eveneens na te vermelden dat u deze persoon kende en dat hij u al een jaar lang lesgegeven had. Wanneer dat opgemerkt wordt, zegt u dat het inderdaad M.S. was die u les gaf, en die u aansprak om jihad te komen doen. U zou dat niet verteld hebben omdat er u gevraagd werd uw relaas als een film te vertellen (CGVS, p. 17). Het CGVS had echter aangegeven dat de vergelijking met een film bedoeld was om uit te leggen welke mate van detail er van u verwacht werd (CGVS, p. 11). In die zin kan ook uw laatste opmerking niet uitklaren waarom u M.S. niet eerder ter sprake bracht, terwijl hij een sleutelfiguur is in uw asielsrelaas. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt zo in grote mate aangetast.

Nog wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de rekruteringspoging door M.S. aangetast door de vaststelling dat u naliel een essentieel element van deze rekrutering te vermelden bij de cel Minteh van de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS. Zo verklaart u bij de cel Minteh enkel dat drie mannen u volgden en vroegen dat u met hen de jihad zou gaan doen (Minteh, p.4). In de vragenlijst van het CGVS laat u optekenen dat men u vroeg waar u geweest was, en of u de koran kon lezen. Ze vroegen eveneens naar uw vader.

Daarna zeiden ze dat u moest deelnemen aan de jihad (vragenlijst CGVS, p. 1). Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS verwijst u naar een gelijkaardige conversatie (CGVS, p. 11). Later luiden uw verklaringen echter heel anders. Dan stelt u dat M.S. u op die bewuste donderdagavond vertelde dat hij lid was van een sterke groep, Daesh. Hij zou u verteld hebben wie hun leiders waren. Hij zou er nog aan toegevoegd hebben dat iemand die tijdens de jihad sterft, naar het paradijs gaat (CGVS, p. 13). Later herhaalt u dat M.S. deze dingen tegen u zei op die donderdagavond (CGVS, p. 13, p. 14). Dat u dit deel van het gesprek niet vermeldt bij DVZ, noch bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS, terwijl het één van de kernelementen van uw asielrelaas bevat, namelijk M.S.'s lidmaatschap van Daesh, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang.

Nog blijkt dat u wel erg weinig kan vertellen over M.S.. U weet dat hij afkomstig is uit het district Tagab, maar verder weet u niets over hem (CGVS, p. 12). U weet niet wat hij in Nangarhar deed (CGVS, p. 13). U hebt nooit aan M.S. gevraagd wie hij was en wat hij deed. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, herhaalt u enkel dat u het niet gevraagd hebt, zonder uit te klaren waarom niet (CGVS, p. 13). U verklaart wel dat u M.S. er soms van verdacht lid te zijn van een bepaalde groepering. U zou twijfels hebben (CGVS, p. 13). Toch hebt u nooit aan uw familie verteld dat u twee keer per week les kreeg van deze man (CGVS, p. 12), zelfs niet toen twee van uw bevriende klasgenoten verdwenen of ontvoerd werden door Daesh (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u ondanks het lot van uw vrienden en ondanks uw twijfels over M.S. niets vertelde aan uw familie over uw religieuze lessen bij M.S., zegt u dat u nooit zoiets dacht (CGVS p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere opmerking over uw twijfels over M.S., beaamt u die (CGVS, p. 17), zonder evenwel uit te klaren waarom u net daarvoor iets anders zei, of uit te klaren waarom u in die omstandigheden uw familie niet inlichtte over M.S.. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aangetast.

In het licht van uw beweringen over uw lessen bij M.S. (CGVS, p. 12) is het overigens niet aannemelijk dat hij u op die bewuste donderdagavond naar uw naam zou hebben gevraagd (CGVS, p. 17). Daarop gewezen, zegt u dat M.S. uw naam al kende uit het verleden. U zegt dat hij u die keer niet om uw naam vroeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw bewering van kort daarvoor waarin u het omgekeerde beweerde, zegt u dat u dat niet gezegd hebt (CGVS, p. 17). Dat u een onaannemelijkheid tracht uit te klaren en daardoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarenboven is het evenmin aannemelijk dat M.S. u op die donderdagavond zou gevraagd hebben of u de koran kende, aangezien hij u kende en wist welke religieuze opleiding u had gehad. Om een verklaring gevraagd, zegt u dat u zich hetzelfde afvroeg. U voegt nog toe dat u in die tijd enkel de koran leerde reciteren maar nog niet uit het hoofd leerde, om vlak erna te stellen dat u in die tijd de koran uit het hoofd leerde (CGVS, p. 14). Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af in uw poging om een onaannemelijkheid uit te klaren. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

Bovendien komen uw verklaringen over het einde van uw gesprek met M.S. weinig overtuigend over. Hij zou gezegd hebben dat u met hem mee moest gaan en jihad voeren. Ze zouden uw familie dan (financieel) bijstaan (CGVS, p. 11). U werd bang en zei enkel dat u yoghurt naar uw moeder moest brengen (CGVS, p. 11, p. 15). Daarna zouden ze niets meer gezegd hebben (CGVS, p. 15). Wel zou u door twee mannen begeleid zijn naar huis (CGVS, p. 14). Ze zeiden niet wat er zou gebeuren als u niet op hun vraag zou ingaan, noch hoe ze uw familie zouden helpen (CGVS, p. 15). U weet niet waarom ze net in u geïnteresseerd waren. Ze vroegen immers niet aan andere jongens om zich aan te sluiten (CGVS, p. 15). Er was geen enkele aanwijzing dat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 17). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw moeder en oom meteen zouden hebben besloten dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 11). De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt zo eens te meer ondermijnd. Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt problemen te kennen met M.S. en zijn kompanen van Daesh. Deze beweerde gebeurtenissen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaring dat uw vader gedood is in een bomaanslag op de Kabulbank in Jalalabad, wordt niet betwist. Er kan evenwel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde uit afgeleid worden. U verklaart immers zelf dat uw vader jammer genoeg op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was (CGVS, p. 7). Uw vader was dus geen doelwit van de aanslag. Bovendien hebt u sindsdien nog jarenlang (CGVS, p. 7) probleemloos in uw geboortedorp (CGVS, p. 6) gewoond. Hierboven blijkt immers dat de asielmotieven die u inroept niet geloofwaardig zijn. Daarnaast hebt u geen andere problemen gekend (CGVS, p. 17).

Wat betreft uw verwijzing naar het lot van twee dorpsgenoten die door toedoen van Daesh verdwenen of ontvoerd zouden zijn, moet gesteld worden dat, gezien de ongeloofwaardigheid van uw eigen problemen met Daesh, ook hieruit geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd uit afgeleid kan worden.

De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en die van uw vader ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan. Uw schoolrapporten ondersteunen enkel uw verklaringen over uw opleidingsniveau en uw herkomst. Geen van deze elementen wordt hier betwist. Het document over het overlijden van uw vader ondersteunt uw verklaringen over deze treurige gebeurtenis, maar ook die staan hier niet ter discussie. De enveloppe biedt ondersteuning voor uw verklaring dat u post uit Afghanistan ontvangen hebt. Ook dat wordt niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 "*gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen*" en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 16 augustus 2018 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een rapport bij van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 6 februari 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een brief van de dorpsversten, een brief met extra informatie over M.S. en een brief van zijn voogd (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door M.S., een lid van Daesh. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele keer sprak over M.S. en hij ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk deze persoon niet spontaan ter sprake bracht; (ii) hij er op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding van maakte dat M.S. vertelde tot Daesh te behoren; (iii) hij buiten diens afkomst uit het district Tagab geen bijkomende informatie kan verschaffen over M.S.; (iv) het niet aannemelijk is dat hij, hoewel hij stelt twijfels te hebben gehad en M.S. ervan te hebben verdacht lid te zijn van een bepaalde groepering, nooit aan zijn familie zou hebben verteld dat hij twee keer per week les kreeg van M.S.; (v) het evenmin aannemelijk is dat M.S. hem op de bewuste donderdagavond naar zijn naam heeft gevraagd en vroeg of hij de koran kende; (vi) zijn verklaringen over het einde van zijn gesprek met M.S. op de bewuste donderdagavond niet geloofwaardig zijn; (vii)

uit het loutere feit dat zijn vader omkwam bij een aanslag in Jalalabad en dat twee dorpsgenoten door Daesh verdwenen of werden ontvoerd, op zich geen gegronde vrees voor vervolging uitmaakt in zijn hoofde; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Waar verzoeker aanvoert dat geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn intellectuele vermogens en psychologische stoornissen, laat hij na aan te tonen dat zijn intellectuele vermogens onvoldoende zouden zijn om op een normale wijze een gehoor te ondergaan en/of dat hij te kampen heeft met psychologische stoornissen. Bovendien duidt hij niet *in concreto* aan waar en/of op welke wijze volgens hem in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn intellectuele vermogens en psychologische stoornissen.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de gebruikte begrippen en termen tijdens het gehoor niet altijd een evidentie zijn voor een kind van 13 jaar.”*, dient vastgesteld dat verzoeker en zijn voogd doorheen het gehoor geen enkele opmerkten dat bepaalde begrippen en termen tijdens dit gehoor door verzoeker niet werden begrepen, dat verzoeker noch zijn raadsman of zijn voogd dienaangaande enige opmerking maakten op het einde van gehoor en verzoeker zelfs uitdrukkelijk verklaarde zowel de tolk als de vragen goed te hebben begrepen (gehoorverslag CGVS, p. 19) en dat verzoeker nalaat om in zijn verzoekschrift *in concreto* te duiden welke begrippen en termen hij niet (goed) zou hebben begrepen dan wel waar of wanneer hiervan tijdens het gehoor sprake zou zijn geweest. Dergelijk verweer is dan ook allerminst ernstig.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele keer sprak over M.S. en hij ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk deze persoon niet spontaan ter sprake bracht, alsook dat hij er op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding van maakte dat M.S. vertelde tot Daesh te behoren:

“U zegt dat u ongeveer een jaar lang twee keer per week religieuze lessen kreeg van een zekere M.S. (CGVS, p. 12). Deze M.S. zou lid zijn van Daesh. Hij zou u op de donderdag voor uw vertrek hebben gezegd mee te gaan met hem om jihad te doen (CGVS, p. 13). Toch hebt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit gesproken over deze persoon, noch bij het invullen van de fiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (Minteh, p. 4), noch bij het invullen van de vragenlijst voor het CGVS (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Dat u dit zelf aangeeft bij aanvang van het gehoor op het CGVS (CGVS, p.3), volstaat niet om deze inconsistentie volledig uit te klaren. Bovendien sprak u ook bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS aanvankelijk niet over deze M.S. maar stelt u gewoon dat ‘iemand’ u aansprak en vroeg om de Jihad te doen. Er werd u nochtans gevraagd om al uw asielmotieven bijzonder gedetailleerd uiteen te zetten (CGVS, p. 11). Daarop gewezen, zegt u dat er u niet gevraagd werd naar wie deze zaken tegen u zei. U herhaalt wat er op die bewuste donderdag tegen u gezegd zou zijn. U zou de naam van M.S. gezegd hebben toen er naar deze persoon gevraagd werd (CGVS, p. 17). Ook dit antwoord kan niet op afdoende wijze uitklaren waarom u M.S. niet eerder ter sprake bracht.

U liet immers niet alleen na de naam te vermelden van de persoon die u aansprak om jihad te komen doen, maar liet eveneens na te vermelden dat u deze persoon kende en dat hij u al een jaar lang lesgegeven had. Wanneer dat opgemerkt wordt, zegt u dat het inderdaad M.S. was die u les gaf, en die u aansprak om jihad te komen doen. U zou dat niet verteld hebben omdat er u gevraagd werd uw relaas als een film te vertellen (CGVS, p. 17). Het CGVS had echter aangegeven dat de vergelijking met een film bedoeld was om uit te leggen welke mate van detail er van u verwacht werd (CGVS, p. 11). In die zin kan ook uw laatste opmerking niet uitklaren waarom u M.S. niet eerder ter sprake bracht, terwijl hij een sleutelfiguur is in uw asielaanvraag. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt zo in grote mate aangetast.

Nog wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de rekruteringspoging door M.S. aangetast door de vaststelling dat u niet een essentieel element van deze rekrutering te vermelden bij de cel Minteh van de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS. Zo verklaart u bij de cel Minteh enkel dat drie mannen u volgden en vroegen dat u met hen de jihad zou gaan doen (Minteh, p.4). In de vragenlijst van het CGVS laat u optekenen dat men u vroeg waar u geweest was, en of u de koran kon lezen. Ze vroegen eveneens naar uw vader. Daarna zeiden ze dat u moest deelnemen aan de jihad (vragenlijst CGVS, p. 1). Bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS verwijst u naar een gelijkaardige conversatie (CGVS, p. 11). Later luiden uw verklaringen echter heel anders. Dan stelt u dat M.S. u op die bewuste donderdagavond vertelde dat hij lid was van een sterke groep, Daesh. Hij zou u verteld hebben wie hun leiders waren. Hij zou er nog aan toegevoegd hebben dat iemand die tijdens de jihad sterft, naar het paradijs gaat (CGVS, p. 13). Later herhaalt u dat M.S. deze dingen tegen u zei op die donderdagavond (CGVS, p. 13, p. 14). Dat u dit deel van het gesprek niet vermeldt bij DVZ, noch bij het uiteenzetten van uw asielmotieven op het CGVS, terwijl het één van de kernelementen van uw asielaanvraag bevat, namelijk M.S.'s lidmaatschap van Daesh, brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw in het gedrang."

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Volgens tegenpartij zou de naam van S. nooit eerder genoemd zijn door verzoeker.

Tijdens het gesprek met de voogd als voorbereiding op zijn gesprek bij DVZ komt de naam van S. al voor. Deze naam werd dus zeker niet achteraf verzonden.

Bij het eerste gesprek, Minteh, dient men rekening te houden met het feit dat een jongen van amper 13 jaar alleen toekomt in een onbekend land en dit na een harde reisweg te hebben afgelegd.

Verzoeker was slechts 1 dag in ons land op dat moment. Het gehoor gaat ook heel snel.

Ten eerste is er de vermoedelijkheid, ten tweede het grote verschil in cultuur. Verzoeker dient plots vragen te beantwoorden welke hem voorheen nooit werden gesteld. Hij heeft totaal geen ervaring met dergelijke methode en weet niet wat van hem verwacht wordt.

Er kan niet worden verwacht van een jongen van amper 13 jaar die net aankomt in België dat hij begrijpt wat de essentiële elementen zijn van een verhaal en dat hij dat had moeten zeggen.

Het gesprek bij DVZ was eveneens een zeer kort gesprek.

Na amper 20 minuten stonden de voogd en verzoeker terug buiten.

Er werd niet doorgevraagd op de antwoorden die verzoeker gaf. Er werd toen niet gevraagd naar namen van personen. Er werd op geen enkel moment echt doorgevraagd.

Het is tenslotte zeer vreemd dat tegenpartij verwijst naar de vragenlijst van het CGVS daar in deze vragenlijst totaal niet gevraagd wordt over de vervolgingsproblemen. Het bevat alleen de vragen omtrent identiteit, gezinssamenstelling, reisweg en documenten maar dus zeker NIET over de gekende problemen."

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet sprak over M.S., noch in de fiche "*niet begeleide minderjarige vreemdeling*" (administratief dossier, stuk 21), noch in de vragenlijst (administratief dossier, stuk 20), terwijl deze persoon nochtans een cruciale rol zou spelen in zijn vluchteloos. Hoewel kan worden aangenomen dat een reis van Afghanistan naar België voor een twaalfjarige jongen een vermoeiende en indrukwekkende gebeurtenis is, volstaat dit op zich niet om verzoekers nalaten om M.S. zowel in zijn fiche "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" als in de vragenlijst onvermeld te laten, te verschonen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker op twaalfjarige leeftijd reeds tot de jaren des ondersheids was gekomen en het belang van de persoon M.S. in het door hem voorgehouden vluchteloos kende, temeer daar hij verklaarde dat hij reeds toen hij door M.S. tweewekelijks onderricht kreeg, twijfels had bij diens bedoelingen en vermoedde dat hij lid was van een bepaalde organisatie. Bovendien arriveren heel wat asielaanvragers in vermoeide toestand en vanuit een veelheid aan culturele achtergronden bij de Belgische asielaanvragers. Het enkele feit dat zij vermoeid zijn en uit een andere culturele achtergrond afkomstig zijn, doet echter geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij bij hun aankomst in België in staat zijn om, weze het kort en bondig doch wel volledig, de door hen aangehaalde vrees voor vervolging in hun land van herkomst uiteen te zetten.

Dit klemt des te meer daar verzoeker, noch zijn voogd en/of zijn raadsman ooit eerder aanhaalden dat vermoedheid en/of zijn culturele herkomst in zijn hoofde een rol zou hebben gespeeld om M.S. niet van bij de aanvang van zijn asielpcedure te vermelden. Het betreft dan ook niet meer dan een blote *post factum*-bewering. Hetzelfde geldt overigens voor waar verzoeker stelt dat hij tijdens het gesprek met zijn voogd als voorbereiding op zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam van M.S. zou hebben vermeld. Deze bewering wordt immers door geen enkel stuk in het administratief dossier gestaafd. Ook in de brief van zijn voogd (rechtsplegingsdossier, stuk 18) wordt hiervan geen melding gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van korte aard was, dat niet werd doorgevraagd met betrekking tot verzoekers antwoorden en dat niet werd gevraagd naar namen van personen, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Indien verzoeker meent dat specifieke personen belangrijk zijn voor zijn vluchtrelaas, is hij zelf het best geplaatst om dit in te schatten en kan dan ook worden verwacht dat hij zelf deze personen benoemt; de asielinstanties kunnen immers niet op voorhand weten waaruit verzoekers vluchtrelaas precies bestaat. In de vragenlijst kan als volgt worden gelezen met betrekking tot de feiten die volgens verzoeker hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst: *“Mijn vader overleed tijdens een zelfmoordaanslag ongeveer 4 jaar geleden. Ik verliet Afghanistan omdat ik op een dag onderweg was van de moskee naar huis toen Daish-strijders mij tegenhielden. Ze vroegen me waar ik geweest was en of ik de Koran kon lezen. Ze vroegen waar mijn vader was. Ik zei hen dat hij overleden was. Ze zeiden me dat iedereen dood zou gaan en dat ik voor mijn eigen geloof moest deelnemen aan Jihad. Ze vroegen om samenwerking. Ik vertelde alles tegen mijn moeder. Ze was erg bang en contacteerde mijn oom. Mijn oom zei dat het de enige oplossing was voor mij om het land te verlaten. Ik wou mijn moeder niet achterlaten en zei haar dat ik niet wou vertrekken. Mijn moeder en oom zeiden me dat Afghanistan voor mij gevaarlijk was en mijn leven in gevaar was. Ze hebben me toch naar hier gestuurd.”* (administratief dossier, stuk 20). Er kan niet worden ingezien op welke wijze de asielinstanties uit deze verklaringen zouden hebben kunnen afleiden dat zij dienden door te vragen naar M.S.. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker op de vraag of hij nog iets toe te voegen had, ontkennend antwoordde, het verslag hem vervolgens in het Pashtou werd voorgelezen en hij uiteindelijk middels zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigde dat de erin vervatte verklaringen met de werkelijkheid overeenstemmen.

Uit de hiervoor geciteerde verklaringen van verzoeker uit de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat in deze vragenlijst wel degelijk wordt geïnformeerd naar de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten en dus niet enkel, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, naar zijn identiteit, gezinssamenstelling, reisweg en documenten (zie stuk 20, *“VRAGENLIJST”*).

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker buiten diens afkomst uit het district Tagab geen bijkomende informatie kan verschaffen over M.S. alsook dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, hoewel hij stelt twijfels te hebben gehad en M.S. ervan te hebben verdacht lid te zijn van een bepaalde groepering, nooit aan zijn familie zou hebben verteld dat hij twee keer per week les kreeg van M.S.:

“Nog blijkt dat u wel erg weinig kan vertellen over M.S.. U weet dat hij afkomstig is uit het district Tagab, maar verder weet u niets over hem (CGVS, p. 12). U weet niet wat hij in Nangarhar deed (CGVS, p. 13). U hebt nooit aan M.S. gevraagd wie hij was en wat hij deed. Gevraagd naar een verklaring hiervoor, herhaalt u enkel dat u het niet gevraagd hebt, zonder uit te klaren waarom niet (CGVS, p. 13). U verklaart wel dat u M.S. er soms van verdacht lid te zijn van een bepaalde groepering. U zou twijfels hebben (CGVS, p. 13). Toch hebt u nooit aan uw familie verteld dat u twee keer per week les kreeg van deze man (CGVS, p. 12), zelfs niet toen twee van uw bevriende klasgenoten verdwenen of ontvoerd werden door Daesh (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u ondanks het lot van uw vrienden en ondanks uw twijfels over M.S. niets vertelde aan uw familie over uw religieuze lessen bij M.S., zegt u dat u nooit zoiets dacht (CGVS p. 16). Geconfronteerd met uw eerdere opmerking over uw twijfels over M.S., beaamt u die (CGVS, p. 17), zonder evenwel uit te klaren waarom u net daarvoor iets anders zei, of uit te klaren waarom u in die omstandigheden uw familie niet inlichtte over M.S.. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen opnieuw aangetast.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat zijn gebrekkige kennis over M.S. dient te worden gekaderd in de Afghaanse context waar kinderen respect dienen op te brengen voor volwassenen en niet veel vragen durven te stellen in hun aanwezigheid.

Verzoeker geeft toe een paar keer te hebben getwijfeld aan de bedoelingen van M.S., maar dat hij die gedachten wegduwde. Tevens geeft verzoeker de "inzichten" betreffende zijn houding.

Zo stelt hij dat hij zich belangrijk voelde omdat hij uitgekozen was om van een 'interessante' persoon extra lessen te krijgen: *"Zijn ego was gestreeld. Verzoeker zegt: 'ik wilde een groter persoon worden. Op de madrassa leerden we alleen de koran uit het hoofd. S. sprak zo interessant, verzoeker was onder de invloed van zijn religieuze verhalen en dacht dat hij me veel nieuwe dingen zou kunnen leren over sura's en DOA (soort van repetitieve gebeden die bij bepaalde gelegenheden worden gereciteerd). S. vond verzoeker slim. Verzoeker geloofde dus lieven in de goedheid van de man dan aan zijn twijfel toe te geven."*

Verder wijst verzoeker erop dat er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd doorgevraagd over zijn leefomgeving: *"Verzoeker is opgegroeid in een besloten gemeenschap: thuis is er geen tv, geen computer, geen telefoon (alleen de oom heeft een gsm). Wel radio waar geluisterd werd naar religieuze uitzendingen. Mama ongeschoold en analfabeet. Heel zijn leven draaide rond religie: hij ging naar de madrassa om de koran van buiten te leren. Verzoeker zegt ook zelf dat hij 'beroemd' was in zijn dorp: flinke leerlingen in de madrassa worden uitgenodigd door families uit het dorp om te komen bidden (fatiha = soort dienst bij een familie). Iedereen kende verzoeker. Verzoeker wijst erop dat dit werd gezegd tijdens het verhoor. Het komt echter nergens voor in het vertaalde verslag... Werd het niet vertaald? (gesprek tussen PO en tolk werd in het Engels gevoerd maar men had soms de indruk dat diens Engels niet supergoed was, moest soms om herhaling vragen van de PO omdat hij haar vraag niet begrepen had). Verzoeker dacht dat het contact met S. goed zou zijn voor zijn ontwikkeling als religieus persoon. Hij wilde graag zelf een Mawlawi worden."*

Voorts stelt verzoeker dat hij nooit over zijn contacten met M.S. heeft gesproken omdat zijn moeder daar nooit om vroeg. Ook had hij weinig tijd, aldus verzoeker.

Tevens merkt verzoeker op als volgt: *"Verzoeker wil voornamelijk dat anderen het naar hun zin hebben en zet zichzelf daarvoor vaak op de achtergrond. Zo geeft hij toe dat hij zich als oudste van het gezin, na het overlijden van zijn vader, wel verantwoordelijk voelde voor zijn mama, broertjes en zusjes. Hij wilde zijn mama ontzien en haar zoveel mogelijk helpen. Hij vindt het moeilijk om hierover te praten, hij wil liefst van al niet te veel denken aan zijn gezin in Afghanistan want 'dan doet mijn hart pijn'."*

De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot M.S. tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel kon medelen dat deze van het district Tagab afkomstig is en dat hij geen verdere informatie had. Gelet op de cruciale rol van M.S. in verzoekers vluchtrelaas, zoals ook blijkt uit de uiteenzetting in het verzoekschrift waar wordt gesteld dat zijn ego was gestreeld door de extra lessen van M.S., kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker over M.S. meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen, *quod non*. Dit klemmt des te meer daar in verzoekers tweede aanvullende nota en de brief van zijn voogd (rechtsplegingsdossier, stuk 18) wordt gesteld dat M.S. nog steeds aanwezig is in het dorp en naar verzoeker vraagt. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet méér informatie over M.S. zou kunnen vergaren. Dat kinderen in Afghanistan respect dienen op te brengen voor volwassenen en niet veel vragen durven te stellen in hun aanwezigheid, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien maakte verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding van deze beweerde hindernis in zijn hoofde om M.S. om meer informatie te vragen, zodat het een *post factum*-bewering betreft.

Verder laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten in zijn verzoekschrift op welke wijze het gegeven dat hij zou zijn opgegroeid in een besloten gemeenschap, waarin zijn leven draaide rond religie en waarin hij zelf een "beroemd" persoon zou zijn, hem zou verhinderen om meer informatie te vergaren over M.S., dan wel ertoe zou leiden dat hij M.S. dermate zou vertrouwen dat hij zijn twijfels over deze persoon aan de kant schoof. Gelet op de veiligheidssituatie in Afghanistan en verzoekers verklaring dat reeds twee jongens van zijn dorp door Daesh zouden zijn ontvoerd, kan redelijkerwijze eens te meer worden verwacht dat verzoeker de nodige voorzichtigheid aan de dag legt wanneer hij wordt benaderd door een vreemde persoon ten aanzien van wie hij reeds twijfels zou hebben gehad over diens bedoelingen. In deze context is het ook eens te meer onaannemelijk dat verzoeker zijn familieleden niet van meet af aan inlichtte over zijn contacten met M.S.. Waar hij dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt dat hij het anderen naar de zin wil maken en dat hij zijn moeder niet wilde verontrusten, kan niet worden ingezien op welke wijze het vertellen aan zijn moeder over de contacten met en lessen van M.S. verzoekers moeder zou kunnen verontrusten wanneer verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn twijfels ten aanzien van M.S. werden weggenomen door zijn vertrouwen in deze persoon en door het feit dat hij, die hoopte later een mawlawi te worden, dacht dat hij veel nieuwe dingen zou kunnen leren van M.S. over religieuze onderwerpen.

Hoe zijn moeder zou kunnen vragen naar de contacten met M.S. wanneer verzoeker haar hierover niet op voorhand inlichtte, kan niet worden ingezien. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker dermate druk bezig was dat hij geen enkel moment gedurende het jaar waarin hij extra lessen zou hebben gekregen van M.S., de kans zou hebben gezien om zijn moeder over zijn contacten met en de lessen van M.S. in te lichten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat bepaalde van zijn gezegden niet werden opgenomen in het gehoorverslag, kan hij niet worden bijgetreden. Het enkele feit dat het contact tussen de *protection officer* en de tolk in het Engels verliep en dat de tolk soms vroeg om een vraag te herhalen, toont allerminst aan dat de *protection officer* zou hebben nagelaten om verzoekers uiteenzetting over zijn leefomgeving (besloten gemeenschap, religieuze bezigheden, verzoeker als “*beroemdheid*” in zijn dorp) op te nemen in het gehoorverslag en/of dat er tijdens het gehoor sprake was van vertaal- of andere communicatieproblemen. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag werd opgenomen, zoals ook samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, een samenvatting die bij de uiteenzetting van de feiten in het verzoekschrift inhoudelijk volledig wordt overgenomen, overeenstemt met wat verzoeker in werkelijkheid heeft verklaard. Hij bewijst *in casu* niet het tegendeel. Bijgevolg dient de voormelde uiteenzetting in het verzoekschrift over verzoekers leefomgeving te worden beschouwd als een blote *post factum*-bewering.

2.3.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat M.S. verzoeker op de bewuste donderdagavond naar zijn naam heeft gevraagd en vroeg of hij de koran kende, alsook dat verzoekers verklaringen over het einde van zijn gesprek met M.S. op de bewuste donderdagavond niet geloofwaardig zijn:

“In het licht van uw beweringen over uw lessen bij M.S. (CGVS, p. 12) is het overigens niet aannemelijk dat hij u op die bewuste donderdagavond naar uw naam zou hebben gevraagd (CGVS, p. 17). Daarop gewezen, zegt u dat M.S. uw naam al kende uit het verleden. U zegt dat hij u die keer niet om uw naam vroeg (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw bewering van kort daarvoor waarin u het omgekeerde beweerde, zegt u dat u dat niet gezegd hebt (CGVS, p. 17). Dat u een onaannemelijkheid tracht uit te klaren en daardoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Daarenboven is het evenmin aannemelijk dat M.S. u op die donderdagavond zou gevraagd hebben of u de koran kende, aangezien hij u kende en wist welke religieuze opleiding u had gehad. Om een verklaring gevraagd, zegt u dat u zich hetzelfde afvroeg. U voegt nog toe dat u in die tijd enkel de koran leerde reciteren maar nog niet uit het hoofd leerde, om vlak erna te stellen dat u in die tijd de koran uit het hoofd leerde (CGVS, p. 14). Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af in uw poging om een onaannemelijkheid uit te klaren. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo opnieuw op de helling gezet.

Bovendien komen uw verklaringen over het einde van uw gesprek met M.S. weinig overtuigend over. Hij zou gezegd hebben dat u met hem mee moest gaan en jihad voeren. Ze zouden uw familie dan (financieel) bijstaan (CGVS, p. 11). U werd bang en zei enkel dat u yoghurt naar uw moeder moest brengen (CGVS, p. 11, p. 15). Daarna zouden ze niets meer gezegd hebben (CGVS, p. 15). Wel zou u door twee mannen begeleid zijn naar huis (CGVS, p. 14). Ze zeiden niet wat er zou gebeuren als u niet op hun vraag zou ingaan, noch hoe ze uw familie zouden helpen (CGVS, p. 15). U weet niet waarom ze net in u geïnteresseerd waren. Ze vroegen immers niet aan andere jongens om zich aan te sluiten (CGVS, p. 15). Er was geen enkele aanwijzing dat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 17). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw moeder en oom meteen zouden hebben besloten dat u het land moest verlaten (CGVS, p. 11). De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt zo eens te meer ondermijnd.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker ontkend (sic) met klem dat hij zou hebben gezegd dat de drie mannen op die bewuste donderdagavond naar zijn naam zouden hebben gevraagd. Volgens verzoeker vroeg de tolk hem: “hebben ze jouw naam gevraagd die avond?” En verzoeker heeft geantwoord: “die mensen wisten al lang mijn naam. Ik heb duidelijk gezegd dat ze die avond mijn naam niet hebben gevraagd. S. wist die al. Ik ben daar zeker van.”

De Raad stelt vast dat uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker als volgt verklaarde:

"[...] Daarom gaf ik zijn naam niet, maar ik zei u wel dat iemand kwam en vroeg waar kom ik vandaan, ik zei van de moskee, hij vroeg mijn naam en ik gaf mijn naam en ik werd gevraagd of ik de koranken, en ik zei, ja, [...]" (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat hem werd gevraagd naar zijn naam en of hij de koran kende. Dat de tolk zou hebben gevraagd of ze hem die avond zijn naam hebben gevraagd en dat hij hierop zou hebben geantwoord dat die mensen al lang zijn naam wisten, blijkt allerm minst uit het gehoorverslag. Zoals hoger reeds gesteld bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag werd opgenomen, overeenstemt met wat verzoeker in werkelijkheid heeft verklaard. Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel. Tevens werd er hoger reeds op gewezen dat verzoeker op het einde van het gehoor heeft verklaard dat hij de tolk en de vragen van de *protection officer* goed had begrepen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in om op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Uw verklaring dat uw vader gedood is in een bomaanslag op de Kabulbank in Jalalabad, wordt niet betwist. Er kan evenwel geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd uit afgeleid worden. U verklaart immers zelf dat uw vader jammer genoeg op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was (CGVS, p. 7). Uw vader was dus geen doelwit van de aanslag. Bovendien hebt u sindsdien nog jarenlang (CGVS, p. 7) probleemloos in uw geboortedorp (CGVS, p. 6) gewoond. Hierboven blijkt immers dat de asielmotieven die u inroept niet geloofwaardig zijn. Daarnaast hebt u geen andere problemen gekend (CGVS, p.17).

Wat betreft uw verwijzing naar het lot van twee dorpsgenoten die door toedoen van Daesh verdwenen of ontvoerd zouden zijn, moet gesteld worden dat, gezien de ongeloofwaardigheid van uw eigen problemen met Daesh, ook hieruit geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd uit afgeleid kan worden."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.8. Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker heeft begin oktober ook nog kennis gekregen van bijkomende informatie na een telefonisch onderhoud met zijn moeder via de telefoon van zijn oom (moederszijde). S. hangt nog steeds in het dorp rond en is bij hen thuis langs geweest en heeft gevraagd naar verzoeker. Ook bij andere dorpingen zou S. naar verzoeker hebben gevraagd. De oom heeft geantwoord dat hij verzoeker niet kende. Verzoeker heeft schrik dat zijn broertje van ongeveer 10 jaar binnenkort ook een slachtoffer wordt."

Dienaangaande dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan verzoekers problemen met M.S. geen geloof kan worden gehecht, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat M.S. nog steeds naar hem op zoek zou zijn. Overigens kan niet worden ingezien waarom verzoekers broertje nog steeds in Afghanistan verblijft, terwijl verzoeker zelf twee dagen na de bedreigingen vanwege M.S. reeds Afghanistan stelt te hebben verlaten. Dat verzoekers familieleden nog steeds probleemloos op dezelfde plaats verblijven, vormt dan ook een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota bovendien stelt als volgt: *"Bovendien bevestigt de voogd van verzoeker de inhoud van de telefoongesprekken tussen verzoeker en zijn oom (zij is zelf aanwezig tijdens deze gesprekken). De gesprekken met de oom van verzoeker bevestigen dat verzoeker nog steeds gezocht wordt, alsook dat zijn regio van herkomst onveilig is voor jonge jongens zoals hij, gelet op de rekrutering die Daesh in de regio doorvoert."* (rechtspiegingsdossier, stuk 18), dient erop gewezen dat nergens uit blijkt dat verzoekers voogd, E.A., het Pashtou machtig zou zijn of dat zij anderszins de telefonische gesprekken tussen verzoeker en zijn oom waar zij bij aanwezig zou zijn, kan begrijpen; aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de uiteenzetting van verzoekers voogd of diens gesprekken met zijn oom slechts zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen.

2.3.2.9. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen deze vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara en die van uw vader ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke niet ter discussie staan. Uw schoolrapporten ondersteunen enkel uw verklaringen over uw opleidingsniveau en uw herkomst. Geen van deze elementen wordt hier betwist. Het document over het overlijden van uw vader ondersteunt uw verklaringen over deze treurige gebeurtenis, maar ook die staan hier niet ter discussie. De enveloppe biedt ondersteuning voor uw verklaring dat u post uit Afghanistan ontvangen hebt. Ook dat wordt niet betwist."

Wat betreft de brief van de dorpsversteren en de brief met informatie over M.S. (rechtsplegingsdossier, stuk 18), dient vastgesteld dat dit louter kopieën zijn die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie in het administratief dossier met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Ten overvloede dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben – namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten; op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen – en dat uit het voorgaande reeds is gebleken dat er *in casu* geen sprake is van een geloofwaardig vluchtrelaas. Aldus kunnen deze brieven de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas niet herstellen.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.10. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.”

Uit het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 15) blijkt dat het voorgaande heden nog steeds correct en actueel is.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 15) terecht als volgt:

“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoekende partij, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Behsud te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie [...] blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militaire groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

[...]

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doorgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van [...] Behsud [...] dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De door verzoeker bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) is niet van aard om op de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse van de commissaris-generaal een ander licht te werpen.

Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat nergens wordt vermeld hoe hij op een veilige manier naar Jalalabad zou moeten kunnen reizen en dat evenmin wordt uiteengezet wat de huidige levensomstandigheden van zijn gezin zijn en hoe het mogelijk is voor hem om bij hen in te wonen, alsook waar hij vraagt wat zijn mogelijkheden zullen zijn in Jalalabad wat betreft werk, inkomsten en huisvesting nadat hij meerderjarig is geworden, dient erop gewezen dat *in casu* in hoofde van verzoeker geen toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar Jalalabad in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse heeft immers betrekking op het district Behsud in de provincie van Nangarhar, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn. Gezien het voorgaande, wordt de hiervoor geciteerde veiligheidsanalyse voor het district Behsud door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER